

اظهار نظر کارشناسی درباره:

«لایحه الحاق دولت جمهوری اسلامی ایران به کنوانسیون مقابله با اعمال غیرقانونی علیه ایمنی دریانوردی و پروتکل پیوست آن در خصوص مقابله با اعمال غیرقانونی علیه ایمنی سکوهای ثابت واقع در فلات قاره»

کنوانسیون مقابله با اعمال غیرقانونی علیه ایمنی دریانوردی و پروتکل پیوست آن در زمینه مقابله با اعمال غیرقانونی علیه ایمنی سکوهای ثابت واقع در فلات قاره، از جمله کنوانسیون‌های سازمان ملل متحد در زمینه مبارزه با تروریسم به‌شمار می‌آیند. هرچند ظاهر این کنوانسیون و مرجع تدوین کنوانسیون (سازمان بین‌المللی دریانوردی)، فنی - حقوقی است (برای مثال، حتی در عنوان کنوانسیون به‌جای کلمه امنیت، ایمنی به‌کار رفته است)، اما ماهیتی سیاسی دارد و طبعاً تبعات آن نیز سیاسی است.

در زمان تنظیم کنوانسیون و پروتکل آن در سال ۱۹۸۸ تروریسم دریایی که موضوعی عمدتاً سیاسی است، به شکل امروز برجستگی نداشت. از سوی دیگر، طرح آن به‌عنوان موضوع سیاسی در فضای دوران جنگ سرد، حساسیت برانگیز بود. در این راستا، به‌دنبال اوج‌گیری کشتی‌ربایی در قضیه کشتی آشیله لارو^۱ در سال ۱۹۸۵، سازمان ملل متحد، سازمان بین‌المللی دریانوردی را مأمور تنظیم همچنین کنوانسیون نمود. در این میان، توجه به موارد ذیل در لایحه الحاق به کنوانسیون و پروتکل آن ضروری به‌نظر می‌رسد:

۱. در ماده واحده، صراحتاً گفته شده است که دبیرکل سازمان ملل متحد، امین کنوانسیون است حال آنکه با توجه به پاراگراف ۳ ماده (۶) منظور از دبیرکل در این کنوانسیون، دبیرکل سازمان بین‌المللی دریانوردی است. بنابراین برطبق ماده (۲۱)، باید این کنوانسیون نزد دبیرکل سازمان بین‌المللی دریانوردی تودیع شود. وانگهی، در این‌گونه لوایح، از آنجا که امین کنوانسیون در متن کنوانسیون آورده شده است، ضرورتی به ذکر آن در ماده واحده وجود ندارد.

۲. در ماده (۳)، پاراگراف ۲، بند «الف» مبادرت به ارتکاب، اصطلاح حقوقی نیست و باید به‌جای آن از لفظ شروع به ارتکاب استفاده نمود. در بند «ب» نیز واژه همدستی، در متن حقوقی، مصطلح نیست و باید معاونت را به جای آن به‌کار برد.

۳. در ماده (۶) پاراگراف ۱ لفظ احراز صلاحیت در برابر Establish Jurisdiction صحیح به‌نظر نمی‌رسد و پیشنهاد می‌شود از واژه ایجاد یا برقراری صلاحیت استفاده شود.